

BELGISCHE SENAAAT SENAT DE BELGIQUE

ZITTING 1952-1953.

VERGADERING VAN 30 JUNI 1953.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsontwerp houdende tijdelijke instelling voor sommige belastingen en dienstjaren, van een verzoeningsrechtspleging inzake directe belastingen.

SESSION DE 1952-1953.

SEANCE DU 30 JUIN 1953.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner le projet de loi instaurant temporairement une procédure de conciliation en matière d'impôts directs pour certains impôts et exercices.

Aanwezig : de hh. ROLIN, Voorzitter ; DUTERNE, HANQUET, KLUYSKENS, NIHOUL, PHOLIEN, VAN HEMELRIJCK, VAN REMOORTELT, en RONSE, Verslaggever.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Het schijnt nutteloos de draagwijdte te omschrijven van dit wetsontwerp, waaraan uw Commissie van Justitie een grondige studie heeft gewijd en waarover twee verslagen zijn uitgebracht, die cenparig werden aanvaard (Zitting 1952-1953, Gdr. St. n°s 103 en 146).

De Kamercommissie van Justitie heeft het door de Senaat goedgestemde ontwerp op 17 Maart 1953 met een grote meerderheid aangenomen (met 149 stemmen bij 2 onthoudingen). De Kamercommissie van Justitie had echter enkele amendementen voorgesteld en ook de Regering had, harerzijds, amendementen voorgedragen op de door de Kamercommissie van Justitie aanvaarde tekst.

Het eerste door de Kamer voorgestelde amendement, dat in de wet is opgenomen, is een verduidelijking van de door de Senaat goedgekeurde tekst van artikel 2 van het ontwerp.

In het eerste lid van artikel 2 was bepaald dat het Openbaar Ministerie partijen, hetzij ambtshalve, hetzij op verzoek van een hunner, vóór zich tot verzoening kon oproepen. De Senaat had aanvaard dat het Openbaar Ministerie te oordelen zou hebben over de wenselijkheid om gevolg te geven aan het verzoek van een

R. A 4559.

Zie :

Gedrukt Stuk van de Senaat :

350 (Zitting 1952-1953) : Wetsontwerp goedgekeurd door de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

MESDAMES, MESSIEURS,

Il semble inutile de préciser la portée du projet de loi, il a fait l'objet d'une étude approfondie de la Commission de la Justice du Sénat et de deux rapports qui ont été admis à l'unanimité (Session de 1952-1953, Doc. n°s 103 et 146).

La Commission de la Justice de la Chambre a admis le projet adopté à une grande majorité par le Sénat le 17 mars 1953 (il fut voté par 149 voix et 2 abstentions). Quelques amendements cependant ont été proposés par la Commission de la Justice de la Chambre et le Gouvernement, à son tour, a présenté des amendements au texte adopté par la Commission de la Justice de la Chambre.

Le premier amendement proposé par la Chambre et qui a été repris dans la loi, constitue une précision du texte arrêté par le Sénat à l'article 2 du projet.

L'alinéa premier de l'article 2 du projet disposait que le Ministère public pouvait appeler les parties aux fins de conciliation devant lui, soit d'office, soit à la requête de l'une d'elles. Il avait été admis par le Sénat que le Ministère public restait juge de l'opportunité de donner suite à la requête d'une des parties. La Cham-

R. A 4559.

Voir :

Document du Sénat :

350 (Session de 1952-1953) : Projet de loi amendé par la Chambre des Représentants.

der partijen. De Kamer was van oordeel dat een poging tot verzoening moet gedaan worden indien beide partijen er om verzoeken.

Artikel 2 regelt de verschijning van partijen en de indiening van bescheiden en stukken die aan het Hof moeten worden overgelegd; het werd eveneens door de Kamer gewijzigd.

De Kamer heeft bepaald dat de in artikel 2 gestelde termijnen door het Openbaar Ministerie verlengd kunnen worden.

Wij zijn van mening dat die wijziging dient te worden aangenomen.

Ten slotte, en wij zijn het eens met de nieuwe redactie, is de tekst van het 2^e lid van artikel 2 aangevuld door de bepaling dat, in voorkomend geval, het tweede exemplaar van de directeur bij de oproeping moet worden gevoegd, dat de oproepingen door het Openbaar Ministerie moeten worden verzonden en dat zij ten minste acht vrije dagen vóór de verschijning de partijen moeten bereiken.

In de Nederlandse tekst van artikel 2 komen twee vergissingen voor.

In het 2^e lid van § 1 dient men te lezen: « Indien beide partijen er om verzoeken, moet *het* ze te dien einde vóór zich oproepen », in plaats van « Indien beide partijen er om verzoeken, moet *hij* ze te dien einde vóór zich oproepen ».

In § 2, 3^e lid, 4^e regel, dient men te lezen « Desnoods voegt *het* bij de oproeping... » in plaats van « Desnoods voegt *hij* bij de oproeping... »

Artikel 3, dat de vertegenwoordiging van partijen in de loop van de verzoeningsrechtspleging regelt, werd zowel door de Commissie als door de Regering gewijzigd. De definitief door de Kamer aangenomen tekst, die § 1 van artikel 3 vormt, luidt als volgt:

« De directeur der belastingen kan vertegenwoordigd worden door een in dienst zijnde of gepensioneerde ambtenaar van zijn bestuur of door een advocaat, beiden houder van een bijzondere volmacht vanwege de Minister van Financiën of zijn afgevaardigde om met de voorstellen van het Openbaar Ministerie in te stemmen. »

Die bepalingen zijn niet zonder nut, en wij stellen U voor, ze te aanvaarden.

In artikel 4 heeft de Kamer, onder de elementen waarover de verzoening kan lopen, de kosten van de bij deze wet ingestelde verzoeningsrechtspleging, laten wegvallen. Die kosten schijnen niet aanzienlijk te kunnen zijn en wij zouden werkelijk de terugzending naar de Kamer voor deze detailkwestie niet durven voorstellen, hoewel, indien de kosten een van de factoren van de verzoening zijn, men op het eerste gezicht niet inzielt waarom de kosten van de verzoening

bre a estimé que la conciliation devait être tentée si les deux parties le requéraient.

L'article 2 qui organise la comparution des parties et la communication des documents et pièces qui doivent être produits devant la Cour, a fait l'objet également d'une retouche de la part de la Chambre.

La Chambre a prévu la possibilité pour le Ministère public de proroger les délais prévus à l'article 2.

Nous estimons que cette modification mérite d'être adoptée.

Enfin, et nous sommes d'accord sur cette nouvelle rédaction, il a été décidé que le texte de l'alinéa 2 de l'article 2 devait être complété pour préciser que le second exemplaire éventuel du directeur devait être joint à la convocation; que les convocations devaient être expédiées par le Ministère public et que celles-ci devraient parvenir aux parties au moins huit jours francs avant la comparution.

Le texte néerlandais de l'article 2 contient deux erreurs.

Au § 1er, 2e alinéa, il faut lire « Indien beide partijen er om verzoeken, moet *het* ze te dien einde vóór zich oproepen », au lieu de « Indien beide partijen er om verzoeken, moet *hij* ze te dien einde vóór zich oproepen ».

Au § 2, 3e alinéa, 4e ligne, il faut lire « Desnoods voegt *het* bij de oproeping... » au lieu de « Desnoods voegt *hij* bij de oproeping... ».

L'article 3 qui règle la représentation des parties au cours de la procédure de conciliation, a été l'objet d'une modification tant de la part de la Commission que du Gouvernement. Le texte définitivement admis par la Chambre et qui constitue le § 1er de l'article 3 est libellé comme suit:

« Le directeur des contributions peut être représenté par un fonctionnaire de son administration en service ou pensionné ou par un avocat, porteurs d'une procuration spéciale du Ministre des Finances ou de son délégué, leur donnant pouvoir d'acquiescer aux propositions du Ministère public. »

Ces précisions ne sont pas inutiles et nous vous proposons de les accepter.

A l'article 4, la Chambre a supprimé parmi les éléments pouvant faire l'objet de la conciliation les frais de la procédure conciliatrice instituée par la loi en discussion. Ces frais ne semblent pas devoir être importants et nous n'oserions vraiment pas proposer le renvoi à la Chambre pour une question de détail, quoiqu'il s'avère que si les dépens sont un des éléments de la conciliation, on ne s'aperçoit pas à première vue pourquoi les frais et dépens de la procédure de conciliation

ningsrechtspleging, ook al zijn ze gering, niet in aanmerking zouden moeten komen.

In artikel 5 is nader bepaald, en wij keuren zulks goed, dat weigering van de bekrachtiging geen nieuwe verzoening van partijen op andere grondslagen verhindert. Zoals in het verslag van de Kamer wordt opgemerkt, belet een arrest, waarbij de bekrachtiging van een akkoord geweigerd wordt, het Openbaar Ministerie niet de verzoeningsrechtspleging te hervatten. En het Regeringsamendement verklaart nader :

« In dit geval kan het Openbaar Ministerie partijen oproepen te rekenen van het verstrijken van de tiende dag welke volgt op die waarop het arrest werd uitgesproken. Het neerleggen en de uitwisseling van memories is voor deze rechtspleging niet verplicht. »

Het wetsontwerp is door de Kamer ter vergadering van Dinsdag 16 Juni 1953 met 187 stemmen tegen 1 stem goedgekeurd.

Wij stellen U voor, de tekst van het wetsontwerp te aanvaarden zoals hij door de Kamer is overgezonden.

Het wetsontwerp is bij eenparigheid aangenomen.

Dit verslag is eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

E. RONSE.

De Voorzitter,

H. ROLIN.

liation ne devraient être envisagés, même s'ils sont minimes.

A l'article 5, il a été précisé, et nous approuvons cette précision, que le refus d'homologation de l'accord ne met pas obstacle à un accord ultérieur des parties conclu sur d'autres bases. Comme le fait observer le rapport de la Chambre un arrêt refusant l'homologation d'un accord n'empêche pas le Ministère public de reprendre la procédure de conciliation. L'amendement du Gouvernement précise :

« En ce cas le Ministère public peut convoquer les parties à partir de l'expiration du dixième jour qui suivra celui du prononcé de l'arrêt. Le dépôt et l'échange de mémoire n'est pas obligatoire pour cette procédure. »

Le projet de loi a été voté à la Chambre à la séance du mardi 16 juin 1953 par 187 voix contre 1.

Nous vous proposons d'adopter le texte du projet de loi tel qu'il nous a été transmis par la Chambre.

Le projet de loi a été adopté à l'unanimité.

Le présent rapport a été admis à l'unanimité.

Le Rapporteur,

E. RONSE.

Le Président,

H. ROLIN.